

Prædiken til Kristi himmelfarts dag

Mark. 16, 14-20

Når jeg vågner Kristi himmelfarts morgen, kommer jeg ud af sengen med en lethed, som stadig er gådefuld for mig selv. Er tyngdeloven ophævet, bare fordi nogle af mine trosfæller for længe siden har set min frelser stige opad og forsvinde? Er der andre love, der så også er ophævet? Jeg skal i det følgende forsøge at beskrive, hvad denne dag gør ved mig, idet jeg håber, at alt det gode, jeg beskriver, vil smitte og løfte.

Når jeg tænker efter, er der mange problemer, forklaringsproblemer, forbundet med dagen. Et af dem er lille og teknisk, nemlig det at jeg ikke gider prædike over Markusevangeliet kap. 16, 14ff. Jeg elsker ellers Markusevangeliet, og det er netop derfor, jeg helst vil lade den del af Markusevangeliet, som ikke hører med til originalen, ligge. Mit Markusevangelium slutter 16, 8 ved graven og kvinderne.

Jeg blev en gang spurgt under en debat, hvorledes jeg ville tage fordømmelsen og den evige fortabelse alvorligt ud fra Markus 16, 16. Jeg kunne frejdigt svare: Ved at hive siden ud! Den hører ikke med. Det er min overbevisning, at de slutninger, der står

skrevet efter Markus 16, 8 er senere tilføjeser. Måske har der været en anden Markusslutning, men den er nu væk.

Pyt med det! Alt, hvad der står i den trykte Markusslutning kan findes andre steder i Bibelen – så således hører det med. Forkynd! Bred det ud! Klar hvad som helst! Bliv frelst – for frelse findes – og det gør fortabelse også, vi ved bare ikke, hvordan den ser ud – spørg dem, der har smagt på den. Den er ikke sjov.

Det andet tekniske problem – jeg skal nok snart vende tilbage til, hvorfor jeg er så glad, når jeg vågner til Kristi himmelfart – det andet tekniske problem er Kristi fysiske himmelfart. Forsvandt han virkelig fysisk eller var det bare sådan de så det, og hvor er han i benægtende fald smuldret hen?

Jeg kan ikke svare på, hvor han blev af, hvorledes han gik fra én dimension til en anden – fra det vi kan måle, til det vi kun kan tale om. Jeg må blot sige: Jeg kan mærke, at Jesus er min frelser – han har nogle disciple. De har set ham blive løftet. Jeg vågner og er glad! Hvor blev han af? Han er

i mig! Nu er jeg klar til at begynde min prædiken.

Jeg står ud af min seng. Gulvet er koldt, men ikke nær så koldt som det her været, og jeg går på bare tæer hen og får fat i en ældre oversættelse af Lukasevangeliet og Apostlenes Gerninger – en af dem, hvor der ikke er luget ud i alle de gange Lukas skriver: ”Og det skete”. Disse ord ”Og det skete” er nemlig en lille kraft-fuld formel fra verdens skabelse, som glæder mig, fordi det, jeg læser, sker i mig, hvorved det er en skabelse.

”Og det skete, mens han talte til dem, blev han løftet op”. Jeg mærker vægtløsheden og ser det for mig. Det minder mig om alle herlige løft: Jeg har fløjet i helikopter – forbandet larm, som jeg tænker væk. Jeg tænker på følelsen af lettelse, som hedder netop sådan, fordi en tyngde forsvinder mærkbart. Et barn bliver væk i skoven eller i en fremmed by – og bliver fundet igen. Pyha! Jeg prøver at huske det nænsomme løft: Jeg er lille, og en voksen har lyst til at løfte mig og gøre det med lethed og lyst til nærvær og interesse. Jeg husker på en trykket stemning, som letter: Et uventet resultat af en forhandling. En votering bag en dør, en svær fødsel bag et forhæng. Jeg tænker på en konflikt, som pludselig blev til fnis, for ingen kan huske substansen.

Der er mange af de løft, jeg tænker på, som er båret af en ophævelse af lov. Ligesom vi kender tyngdeloven, kender vi andre lov-mæssigheder: Jungleloven eller ”noget for

noget” eller ”konse-kvens”. Konsekvens betyder, at noget følger efter noget andet. Det kan være ”Højt at flyve, dybt at falde”. Under alle omstændigheder betyder konsekvens en ubrydelig tidsrækkefølge. Jeg er bundet af tiden, og den går kun én vej. Det ene følger af det andet: Først er man grøn, så er man grå, og så er man død (med mindre man blev snydt for den grå fase). Som man sår, så høster man. Hvis jeg gør mig uvenner med alle, kan jeg ikke forvente, at de kommer og elsker mig. Eller kan jeg? Er det ikke netop ophævelsens kraft, der får mig til at springe ud af sengen til Kristi himmelfart? Jeg tror, at evighed er noget andet end tid. Tid går kun én vej. Evighed kan noget andet.

Jeg kommer til at tænke på, at Kristi himmelfart løfter mig, fordi den minder mig om alt det, der altid er nyt og anderledes ved min tro: Det er nyt og anderledes, at jeg skal leve evigt. Grøn, grå, død kan læses begge veje. Det er nyt og anderledes, at fjendskab avler kærlighed – men det er den virkelighed, jeg er i. At Jesus er steget op, betyder, at han regerer. At Han regerer, betyder, at konsekvens nu er noget andet, noget nyt. Han har taget konsekvensen, han tog den på hovedskaldstedet.

Jeg står med en ny pagt. Jeg siger ny pagt, hver gang jeg mindes ham ved nadveren og siger ”blod”, som altid er den yderste konsekvens. Det er en ny aftale. Jeg har en god gammel aftale med tyngdeloven om at holde mig nede, men jeg har også en ny pagt med no-get, der er langt større. Det vil jeg

ud og prøve af.

Jeg får lyst til at sige tak! Og jeg vil rette min tak mod Gud og mennesker. Mest mennesker. Jeg vil synge til Gud, og jeg vil prøve en lethed af på mennesker. Tonerne til Gud stiger opad af sig selv.

Jeg vil huske almindelige løft, og jeg vil huske de særlige, evige løft, som forvandler mig. Jeg vil prøve at lave nogle rammer for livet mellem mennesker, som henter energien fra den lethed og den interesse, hvormed en voksen løfter et lille barn op og spørger ind til de mest banale oplevelser. Jeg vil se, om den energi kan bruges på voksne – navnlig hvis de ikke har fortjent det, for så er tidens lov hærget, så kører tiden mod sin egen retning og er dermed smittet med evighed. Jeg vil se, iagttagelse og hjælpe de fnis, som får mørke forhæng til at revne og få konflikters så-kaldte substans til at tabe tyngde og lette som en ballon til en festival. Jeg vil ud og mærke, at himlen styrer.

Glædelig Kristi himmelfart!

Amen

Andreas Christensen

Rosenvængets sogn (Frihavns Kirke)

Salmer:

261, 253, 66 v. 1-3 og 4-6, 473, 260

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk